

Lepše je uz dobar zalogaj

Nasmejana, pozitivna i hrabra. Pravi fajter s dugogodišnjim iskustvom sa ratišta, ali pre svega drugar, laf i vrsni kulinar. Ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Svetlana Perić - Ceca.

Svetlana Perić, rođena je 9. aprila 1967. godine u Prištini, od majke Živane i oca Milorada, uz još dva brata i dve sestre. Živi u neformalnom braku s Petrom, s kojim ima sina Stefana (18), a s porodicom se u Starčevo doselila 27. juna 2004. godine. Završila je osnovnu školu u rodnom mestu i srednju obučarsku u Knjaževcu. Bila je celih šest godina pripadnica vojske i sve to vreme provela je na ratištu. Nakon toga, radila je razne stvari, a recimo od pre dve godine pa do nedavno, bila je vlasnica kafane. Pored kućnih poslova, glavni hobi joj kuvanje. I ne samo hobi - u poslednje vreme učestvovala na velikom broju kulinarskih takmičenja i zabeležila odlične rezultate, od kojih i nekoliko prvih mesta.

Kako je odrastala mala Ceca?

- Provela sam zaista divno detinjstvo u tada mirnoj i hramoničnoj Prištini. Tata je bio rudarski inženjer i radio je u "Trepči", a mama domaćica. Roditelji se nisu odlikovali strogoćom. S braćom i sestrama sam se odlično slagala, što je ostalo sve do danas. U komšiluku je bilo mnogo dece, tako da nisam bila uskraćena za društvo, igru i razne dečje vragolije. Jedan od nezaboravnih nestašluka bio je onaj kada sam dedi i babi u selu Labljani nehotice upalila ambar. Naime, igrajući se, sakupljali smo lišće, grančice i tome slično, zapalili vatricu, koja se prenela na objekat sa žitom. Na sreću, nije bilo ozbiljnijih posledica, pa sam još i prošla nekažnjeno. Pamtim i brojne dečije žurkice, a kuvanje mi je bilo interesantno od malih nogu, tako da ne čudi što sam mu danas toliko posvećena. Odnos sa sugrađanima Albancima je u to vreme bio sasvim korektan. Primera radi, išla sam u dvojezičnu školu "Moše Pijade", a interesatno je da sam iz albanskog jezika imala čistu peticu od prvog do osmog razreda. Veoma lepo sam se družila s nekoliko Albanaca, iako su u samom naselju Sunčan, u kom smo stanovali, živeli samo Srbi. Nažalost, tamo više nikoga nema, rodni grad mi prilično nedostaje, a možda još više mamino rodno mesto Gnjilane. To važi i za samo Kosovo, odakle potiču svi moji preci.

Mladost...

- Nakon osmog razreda 1980. godine preselili smo se u Knjaževac, koji je tada bio izrazito miran, čist i jako lep grad, u kom se uglavnom živelo od poljoprivrede. Razlozi selidbe su se krili u tome što su roditelji verovatno već osećali neku bojazan. Prodali smo kuću, kupili stan u pomenutom mestu, a otac je našao posao u Čitlučkim rudnicima, tačnije u firmi "RGB". Upisala sam srednju obučarsku školu i kao veoma komunikativna lako se ukopila u novo društvo. Izlazilo se u tamošnji Dom kulture, a mnogo vremena provodili smo i u diskoteci "Barutana". Volela sam da pevam, što i danas nije redak slučaj. Dok sam bila mlađa omiljene su mi bile pesme, kao što su "Gusta mi magla" ili "Moj golube".

Vojska...

- Roditelji mi dugo nisu dozvoljavali da radim, jer sam u tom periodu bila jedino žensko dete. Međutim, ubrzo sam se javila na konkurs u kasarni i bila primljena. Ubrzo su krenule mobilizacije, pa sam se, iz čisto patriotskih razloga, državi stavila na raspolaganje. Dakle, nije mi bio cilj da "leškarim" u svom mestu, u kom mi je i sledovalo radno mesto, niti sam htela u Kragojevac ili Novi Sad, kako su nadležni predlagali, već mi je jedina želja bila da pomognem svojoj zemlji tamo gde je najpotrebnije. Želela sam na ratište i tamo svojevolejno krenula, bez preporuke pretpostavljenih. Ni moji o tome nisu ništa znali, jer bi, inače, načisto poludeli. Otišla sam u Šid, odakle nisam znala kuda ću. Sela sam u prvi taksi i tražila da me voze do granice, tačnije do mesta Lipovac. Tamo su mi rekli da u tom trenutku za žene nema posla, pa mi je ponuđeno da, za početak, pomažem u kuhinji, što sam bez razmišljanja odbila. Gorela sam od želje da odmah budem što bliže vatrenoj liniji i najzad raspoređena u jedinicu veze, gde sam provela šest godina na stalnom radu. U Lipovcu su se mahom nalazili rezervisti i nešto malo aktivne vojske. Bila sam zadužena za porudžbine vode i hrane, a odlazila sam i tamo gde je najžešće - kod Lipovačke šume, Batrovaca, Prelaza... Učestvovala sam i postavljanju minskog polja, obrala sam se i na straži - i to po kazni, jer sam odbila naređenje da napravim palačinke za komandanta. Izgubila sam i neke drage ljude, poput načelnika vukovarske policije Miće Orlovića...

Putešestvije...

- Pred kraj 1996. godine prebačena sam u Erdut, gde nisam mnogo radila. Negde u to vreme prinovom je krunisana moja i intimna veza sa životnim saputnikom Petrom, poreklom iz hrvatskog Karlovca. Upoznala sam ga odmah po dolasku na liniju u Lipovcu, gde je on bio zamenik komandira čete. Za to vreme smo se zbog obaveza često razdvajali i spajali, dok nisam zatrudnela. Tako nam se pomenute godine u Vukovaru rodio sin Stefan. Kada se vojska povukla iz Hrvatske, Peri je ponuđeno da ostane u policiji prelazne uprave, što mu se nije previše dopadalo. Stoga smo se odatle zaputili u Knjaževac, gde je u tom trenutku u ekonomskom smislu bilo mnogo lošije nego nekad. Uspevali smo tek da se prehranimo. Našla sam posao u jednoj kafanici, a muž je radio kao vozač za neku privatnu prodavnicu. Shvatili smo da tu nema egzistencije i preko nekih prijateljima preselili se u Ravni Topolovac. Tamo smo se uglavnom bavili poljoprivredom, tačnije baštovanstvom. Muž je dobio posao u "Agroživu", pa smo tamo nekako preživljavali četiri godine, kada odlučujemo da se ponovo selimo.

Dolazak u Starčevo...

- Zahvaljujući preporuci Perinog bliskog rođaka, nastanjenog na Strelištu, došli smo u Starčevo. Uspeli smo da sakupimo neki novac, najviše od prodaje Perine imovine u Hrvatskoj, i da kupimo kuću u Ulici JNA broj 115. Lako sam se adaptirala, brzo se zbližila s komšilukom i sada, nakon deset godina, mogu da kažem da mi je neopisivo drago to što smo se skrasili baš ovde. Pre dve godine otvorila sam i kafanu na pijaci pod nazivom "SMS". Dok je prve godine išlo odlično, kada sam svake večeri imala veoma posećene "žive" svirke, lane je posao prilično opao, pa sam morala da stavim ključ u bravu.

Kuvanje...

- Od kad znam za sebe uvek sam obožavala da kuvam. Uglavnom za porodicu i prijatelje, a na jelovinku su bila domaća jela, poput sarme, pasulja, gulaša... Ali, kada je 2012. osnovano

pančevačko Udruženje ljubitelja kotlića, među prvima sam se učlanila. Ubrzo sam počela i da se nadmećem s prekaljenim majstorima na brojnim takmičenjima. Prvi put sam se prošle godine ogledala u spremanju riblje čorbe na Tamišu, kada sam, maltene, bila u ulozi šegrta. Međutim, već ove sezone ušla sam u štos i počela da osvajam nagrade. Od uspeha izdvajam pobeđe u Brestovcu, Gaju i Pančevu, što je sasvim dobro za jednog početnika. Najviše mi leži spravljanje čorbe, iako se ne može reći da je lično baš obožavam, kao na primer prebranac. Sve u svemu, retko propuštam bilo koju priliku da odem na takmičenje, i to ne zbog rezultata, već zato što je na njima gotovo uvek opuštena atmosfera i divno druženje.

Starčevo, danas?

- Mesto odlično napreduje i nismo uskraćeni nizašta što je jednom modernom naselju neophodno. Povrh svega, nedavno je proradila i televizija. Nedostaje nam samo jedan otvoreni bazen.

Tako govori ova hrabra i pozitivna žena, a sugrađanima poručuje:

- Treba da damo sve od sebe ni bi li i dalje napredovali ovim tempom.